

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΙΑΛΕΓΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΤΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

— Πρόκειται λοιπόν να κατοικήθῃ, ἐπὶ τέλους, τὸ περίφημο μέγαρο τοῦ Σίνα ;

— Ἔτσι φαίνεται. Τόσον καιρό, ποῦμινε ξενοίκιαστο, ρήμαξε τὸ ξερμο.

— Μὰ γιατί ἔμεινε ξενοίκιαστο τόσον καιρό ;

— Τὸ περνούσανε, βλέπεις, γιὰ στοιχειωμένο. Τώρα ὅμως, πού νοικιάστηκαν καὶ οἱ πονηρότροπες ἀκόμα, ποὺς κυττάζει στοιχειωμένα καὶ ξεστοίχειωτα ; Σπίτι νάιναι....

— Καὶ ποὺς τῷπιασε ; Κανένας ἐφοπλιστής ;

— Ὁχι, φίλε μου ! Οἱ ἐφοπλιστὲς γυρεύουν μέγαρο μὲ μπάνιο. Τέτοιο πράγμα ὅμως δὲ βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ παράξενο μέγαρο. Ἐκεῖνος, πού τῷχτισε, φαντάστηκε, φαίνεται, πὺς αὐτοὶ πού θὰ κατοικήσουν μιά μέρα ἐκεῖ μέσα δὲ θᾶχουν τὴ συνήθεια νὰ πλένονται.

— Μὰ ποιοὶ πρόκειται νὰ κατοικήσουν ἐπὶ τέλους ; Τίποτε πρόσφυγες ;

— Μά, ἀπάνω-κάτω, πρόσφυγες...

— Τῆς Ρωσσίας ;

— Ὁχι. Τῆς Φιλολογίας !

— Πού βρίσκεται πάλι αὐτὴ ἡ Φιλολογία ;

— Μὰ οὐτ' ἐγὼ δὲν ξέρω καλὰ-καλὰ πού βρίσκεται. Ἀκουστὰ τὴν ἔχω.

— Καὶ εἶναι πολλοί ;

— Χιλιάδες ! Μὰ τὸ μέγαρο, λένε, δὲ χωράει ἀπάνω ἀπὸ σαράντα. Ἔρχεται πολὺ στενόχωρο...

— Πὺς θὰ γίνῃ λοιπόν ;

— Θὰ πιάσουνε τὸν κόμπο. Ὅποιος εἶναι τυχερὸς θὰ μῆ. Οἱ ἄλλοι θὰ κάσουν ἀπόξω καὶ θὰ κυτάνε μέσα.

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, κάτι ἄλλο ;

— Νὰ σοῦ πῶ.

— Ἔχει καὶ ταῖνι ἐκεῖ μέσα ;

— Τίποτα ! Δὲν βαρύνεσαι ; Κατοικία μονάχα καὶ ἀέρα φρέσκο.

— Μισθὸ ; Ἐπίδομα ; Βοήθημα ; Τίποτε ;

— Πεντάρα.

— Φωτισμὸ ;

— Οὐτε. Καθένας θὰ φέρῃ τὰ φῶτα τὰ δικά του. Κι' ὁ Προμηθεὺς ἀκόμη, πού τὸν ἔχουν ἐπιστάτῃ ἐκεῖ μέσα, βαστάει κι' αὐτὸς τὸ δικό του τὸ δαδί.

— Μὰ αὐτός, ὅπως ἔχουνε νὰ ποῖνε, τῷχει κλεμένο τὸ φῶς του.

— Μήπως κι' αὐτοὶ πού θὰ μποῦνε μέσα δὲν ἔχουν κλεμένα τὰ δικά τους ; Ἐκεῖ, μωρὲ παιδί μου, θὰ βρῇ ὁ Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ, πού λέει ὁ λόγος.

— Ἐκεῖνον ὅμως τὸν πιάσανε καὶ τὸν δέσανε. Αὐτοὺς γιατί τοὺς ἀφίνουν λητούς ;

— Ἀμ' ποῦ σκοινί, φίλε μου, νὰ δέσουν τόσον κόσμο ; Μήπως εἶναι καὶ λίγοι ;

— Μισθὸ λοιπόν τίποτε, ταῖνι τίποτε... Μέγαρο μονάχα ;

— Καὶ μεγαλεῖο ! Λίγο τῷχεις ;

— Φασκέλωσ' τα τέτοια μεγαλεῖα !

(Μικρὴ διακοπὴ).

— Σὰν νὰ ποῦμε δηλαδή, ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι τὴ βρῖκανε καλύτερα.

— Ποιοὶ ἄλλοι ;

— Οἱ ἄλλοι πρόσφυγες, πού πήραν τὸ μετάλλιο. Δὲ θυμάσαι ; Ἐκεῖνοι πήραν τουλάχιστο καὶ λίγα φιλά.

— Θέλει καὶ ρῶτημα ; Κάθε πέрсυ καὶ καλύτερα !

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γαλλία.— Πολὺ εὐνοϊκὰ κρίνεται ὁ νέος τόμος ἀπὸ νομβέλλας τοῦ Paul Bourget «Le Justicier» καὶ θεωρεῖται ἀπ' τὰ καλύτερα πού ἔχει ὡς τώρα δώσει.

Στὸ βιβλίον αὐτὸ ξαναβρίσκει κανεὶς ὅλα τὰ χαρακτηριστικά τῆς τέχνης τοῦ Bourget : τὴ ληψυχολογικὴ ἀνάλυση, τὴ φιλοσοφικότητα πού συνεδέει τὴν ἰδιαιτέραν ἱστορία πού διηγίεται ὁ συγγραφεὺς μὲ τὸ σύνολο τῶν γεγονότων καὶ τῶν ἀθροισμάτων καὶ κοινωνικῶν νόμων καὶ τέλος, τὴν πολυμάθεια καὶ τὸν πολιτισμὸ πού ἀδιάκοπα ἐξευγενίζει καὶ φωτίζει τὴ διήγησιν.

Ἡ πρώτη πούναί κι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' τίς νομβέλλας καὶ πού ἔχει δώσει τὸν τίτλο σ' ὅλη τὴ συλλογὴ, προσπαθεῖ νὰ ξεχωρίσει ὡς πού φτάνουν τὰ ὅρια τῆς εὐθύνης μας γιὰ τίς πράξεις τῶν ἄλλων ὅσων ἡ ζωὴ εἶναι συνεδρμένη μὲ τὴ δική μας. Ὁ συγγραφεὺς ρωτᾷ ἀν δὲν εἴμαστε ἀπευθύνοντες ὅχι μόνο γιὰ τίς πράξεις μας τίς πράξεις, πού τίς ἀνοῦμε θεληματικὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ σκέψη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἀπακούσιμα πού οὔτε τὰ θελήσαμε οὔτε τὰ ὑποπτευθήκαμε ὅχι μόνο γιὰ κάθε παγάλισή μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς.

Ὁ Blaise Marnat εἶναι ἐνοχος γιὰ ἓνα τέτοιο λάθος Γνήσιος καὶ ἀνταξίος γιὰ τοῦ πατέρα του, ἐνὸς στωϊκοῦ καὶ αὐστηροῦ καθηγητῆ. ἔχει κληρονομήσει ἀπ' αὐτὸν τὴν ἡθικὴ δύναμιν καὶ τὸν ἀλύγιστο χινοχτήρα. Ὁ μικρότερος ἀδερφός, ὁ Amédée, ἐξαιρετικὸ εὐαίσθητος, παρουσιάζει ὅλες τίς ἀδυναμίας καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν νεοκρίνων φρέσων καὶ βρίσκεται ἀδιάκοπα κάτω ἀπ' τὴν ἐπίδρυσιν τῶν ἐντυπώσεων τῆς στιγμῆς.

Ἡ ὁλοκληρωτικὴ αὐτὴ διαφορὰ πού χωρίζει τοὺς δύο ἀδερφούς γίνεται αἰτία μιᾶς ἀληθινῆς τραγωδίας. Ὁ Blaise μὴ μπορῶντας ν' εὐρίσκει τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀδερφοῦ του προσπαθεῖ μὲ κάθε αὐστηρότητα καὶ κάθε σκληρότητα νὰ τὸν ἀναθρέψει σύμφωνα μὲ τὸ δικό του τὸ χαρακτηριστικόν. Καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ κάνει καλὸ, ὅπως ποθεῖ καὶ πασχίζει, τότε βλάπτει, τὸν ἀγριεύει καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλει, τότε σπρώχνει στὴν καταστροφὴν, ὁ Amédée, ἀφίεται στὸν κατήφορο, γίνεται κληρονομία, κληιδώνει τὸνομά του, καὶ στο τέλος πεθαίνει ἀπὸ ἀλκοολισμό, μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του, μακριὰ ἀπ' τὸν ἀδερφόν του πού τοῦ φέρθηκε πάντε ὡς ἓνας ψυχρὸς κριτής, αὐστηρὸς καὶ δίχως συμπάθεια.

«Τὰ λογία μα», λέει ὁ συγγραφεὺς, «ὁ τρόπος μας, οἱ πράξεις μας δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀκλερὴ καὶ κακὴ μετάφρασις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ἀνθρώπου, καὶ ἀπ' αὐτὴν γελοῦνται οἱ δικοὶ μας ἀκόμη περισσότερο παρὰ οἱ ξένοι. Ποσὲς φορές οἱ συγγενεῖ, οἱ γονεῖ γιὰ τὰ παιδιά τους, τὰ δέφνουν γιὰ τὰ δέφνουν τους, δὲ σχηματίζουν μιὰ πρώτη ἰδέαν πού πιά δὲν τὴν ἀναθεωροῦν, μιὰν ἰκὸνα πού δὲ τὴν ρετουσάρουν πιά ! Ἐνν γεννιούνται κείνες οἱ οἰκογενειακὲς παρεξήγησεις πού δυσκολότερα ἀπὸ κάθε ἄλλην μποροῦν πιά νὰ καταλυθῶν, πού ὅσο πηγαίνουν τραχύνονται, μὲ τὰ χρόνια, περισσότερο : πάντοτε ὁδυνῶν, πολλὰς φορές τραγικῆς. Τέτοια ἦταν καὶ κείνη πού εἶχε φέρει τὸν ἕνα ἐναντὶ τὸν ἄλλον τοὺς δύο γιούς τοῦ καθηγητῆ. Ὁ Blaise εἶχε

άμεσως, από μιάς άρχής καταλάβει ποιά ήταν τó ριζικό έλάττωμα του Αμνέδες: έκεινόν την άδυναμία στή θέληση που έμελλε νά τον κάνει κάθε φορά τó παίγνιο τών έντυ πώσεων του. Δέν είχε ιδεί πώς αυτή ή άβουλία ήταν άποτέλεσμα άκριβώς αυτής του της υπερευαισθησίας, μιάς ψυχής που δεχότανε τόσο εύκολα και τόσο δυνατά κάθε έντύπωση. Αυτή ή παραγνώριση είχε τούτο τό αποτέλεσμα: θέλοντας μ' όλη τή δύναμη της ψυχής του νά είναι εύρο γεικός στό μικρότερό του τόν άδερφό, στάθηκε γι' αυτόν θανισμα βλαβερός.

—Δέν ξέρουμε από πού μερικοί φαντάζονται μιά μεταπολεμική περίοδο σήν τέχνη που θά είναι «μιά άποκατάσταση τών σπουδαιότερων έθνικών άρετών» όπως αναφέραμε σέ κάποιο περυσμένο φύλλο. Κάθε άνθρωπο ιδανικό και κάθε άγάπη θά φανερώνονται όπως πάντοτε μέσα σ' αυτήν. Τό τελευταίο μυθιστόρημα του Henri Barbusse είναι έμπνευσμένο από τις σοσιαλιστικές ιδέες και θεωρίες ίσως μάλιστα και ύσταγμένο σ' αυτές και γι' αυτό τό τελευταίο ίσως κρίνεται λίγο μονότονο και δίχως μεγάλη φρεσκάδα πρωτοτυπίας.

Ό ήρωας του μυθιστορήματος, ό Simon Paulin, είναι ένας υπάλληλος σ' ένα μεγάλο έργοστάσιο. Ό συγγραφέας διηγείται τή ζωή του, τό περιβάλλον του, τις άγάπες του: ως τήν ήμέρα που ό πόλεμος τον καλεί όπως τóσους άλλους και τόν ύποτάσσει στήν παθητική ύπακοή τού στρατιώτη. Περνώντας από πολλές περιπέτειες ό Paulin βρίσκεται σέ μιάν επίθεση, ύστερα σέ μιά γενική ύποχώρηση, πληγώνεται βαριά, και στό τέλος, στήν άναρρωσή του ξαναβλέπει τή γυναίκα του κοντά στό κρεβάτι του και πρόκειται νά χάσει τήν παλιά του τή ζωή πάλι. Στους πυρετώδεις όμως και τραγικούς μήνες της στρατιωτικής ζωής και προπάντων τή στιγμή που έπεσε πληγωμένο, ύστερα στή μεγάλη διάρκεια της άρρώστιας που άκολούθησε τήν πληγή του, τό άναζητητικό πνεύμα του Simon Paulin έπαναστάτησε. Ό ταπεινός εργάτης τότε κάνει γενικό ξεκαθάρισμα από τής ιστορικές και ήθικές ιδέες πού είχε λάβει, και αρχίζει νά βλέπει κείνο που νομίζει πώς είναι ή καινούργια αλήθεια, τό φώς, ή clarté, άπ' όπου κι ό τίτλος του βιβλίου. Αυτό τό άλλαγμα ιδεών, στή τήν ψυχική άνατροπή περιγράφει ό συγγραφέας σέ πολλές σελίδες, σχεδόν τις μισές του όλου βιβλίου του. Και φαίνεται πως αυτός είναι ό ουσιαστικός σκοπός του.

Φυσικά, όπως σ' όλους τούς σοσιαλιστές, ή ιδέα της πατρίδας του φαίνεται δευτερεύουσα, ύποταγμένη στή μεγάλη ιδέα της ανθρωπότητας:

«Η ιδέα της πατρίδας δέν είναι μιά ιδέα ψεύτικη, είναι όμως μιά ιδέα μικρή, που πρέπει και νά μείνει μικρή.

Δέν υπάρχει παρά ένα γενικό συμφέρον. Δέν υπάρχει παρά ένα μόνο ήθικό καθήκον, παρά μιά μόνη αλήθεια που κάθε άνθρωπος είναι ό φύλακός της. Η σημερινή αντίληψη της ιδέας τή πατρίδας χωρίζει όλες τις μεγάλες ιδέες, τις κόβει σέ κομμάτια, τις άπομονώνει μέσα σ' άπέραστους κύκλους. Υπάρχουν τόσες έθνικές αλήθειες όσα και έθνη, τόσα έθνικά καθήκοντα, τόσα συμφέροντα και δίκαια έθνικά—που είναι αντίθετα μεταξύ τους. Κάθε χώρα είναι χωρισμένη από τή γειτονική μέ τέτοια τείχη: ήθικά, υλικά, έμπορικά σύνορα—που είναι κανείς φυλακισμένος, όταν βρίσκεται άπ' τή μιάν ή τήν άλλη μεριά. Άκούει κανείς νά μιλούν γιά ιερών έγωισμό, γιά ξάπλωμα της φυλής, γιά εύγενικά μέσα, γιά δοξασμένες κατάκτησεις και βλέπει κανείς όλοένα αυτά τά ιδανικά νά σχηματίζονται παντού....».

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Άπ' άφορμή τών ψεύτικων Rodins, δηλ. τών γλυπτικών έργων που περνούσανε γιά έργα του Rodins δίχως νά είναι και πού γι' αυτήν τήν άπάτη έγενε τελευταία πολύς λόγος στό Παρίσι, ό Georges Prade θυμίζει πολλές όμοιες περιπτώσεις που παρουσιάστικαν στήν ιστορία.

Μεταξύ σ' αυτές παρουσιάζει πολύ ένδιαφέρον μιά ιστορία μέ ήρωα αυτόν τόν ίδιο τόν Μιχαήλ. Άγγελο που στό 1495, όταν ακόμα ήταν είκοσι χρόνων, είχε φτάσει σέ μάρμαρο έναν «Άποκοιμισμένο Έρωτα». Κατά τή συμβουλή του μαικήνα του, Laurent Pierre de Medicis τόθαψε στή γή γιά νά του δώσει δηνη άρχαίου και ύστερα τόσταλς στή Ρώμη όπου πουλήθηκε γιά γνήσιο άρχαιο σ' έναν Καρδινάλιο. Κατόπιν ό Μιχαήλ Άγγελος θεώρησε

καθήκον του νάποκαλύψει τήν αλήθεια και νά βάλει τά πράγματα στήν αληθινή τους θέση.

Μεμιάς όμως ό «Άποκοιμισμένος Έρωτας» έγινε διάσημος, τόσο που σήμερα υπάρχει κάποιο μισή ντουζί άπ' αυτά σκορπισμένα στήν Ιταλία που δέν είναι τίποτ' άλλο παρά παραποίηση του παρποιημένου άρχαίου του μεγάλου τεχνίτη.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

«ΤΟ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ»

Φύλε «Νουμά»,

....περπατούσαμε στήν δενδροστοιχία ένα δειλινό μέ τόν φίλο μου Κωσταμπάρλα, τόν όποιον ή κακές γλώσσες, πανα...θεμά τε, τούχουν φορτώσει ένα σωρό χρονά...για στήν πλάτη του, κι' άς τού βγήκαν ή τραπεζίτες του άπ' εδώ και λίγες.... μέρες.

Είνε έξυπνος, διαβολάνθρωπος. Δέν του λείπει κανένα... μπαχαρικό γιά νά βγάξει ψεύτες αυτούς που θέλουν νά τόν κακολογάνε, αυτούς που ζηλεύουν τήν λεβεντιά και άρχοντιά του (ώς συνειθίζει νά λέγει), τριών έλαφρώς τήν άρκετά μεγάλην κοιλιά του.

Αυτή τή μέρα δοκίμασα κι' έγώ νά τόν ρωτήσω πόσων χρονών είναι.

Τελείως άτάραχος κι' άπ' εναντίας γελαστός έστριψε τις λίγες τριχες που μείνανε στό μουστάκι του, τουρλώνων τά χείλια του, τέντωσε τό κεφάλι πίσω, πέταξε τήν κοιλιά του μπροστά και μέ κάποια ύπερηφάνεια λέγει: 29 μονάχα, αγαπητέ.

Τί λές, βοέ Κωσταμπάρλα, κι' έγώ ένόμιζα πώς πέρασες τά 45, και τά μούτρα σου....

Ό φίλος μου προφανώς στενοχωρημένος έβαλε τό χέρι του στήν άπό μέσα τσέπη του σακακιού του κι' έβγαλε κάποια φωτογραφία τυλιγμένη σένα σωρό χαρτιά και τήν όποιαν έβγαλε όταν πρωτογράφτηκε στό Πανεπιστήμιο γιά ένθύμηση.

— Όρίστε, κύριε, νά, αυτό είναι ζωντανό πρᾶμα, μιλάει μόνο του δέν είμαι έγώ; Καλλίτερο μάρτυρα δέν θέλεις. Λοιπόν πόσο μέ κάνει αυτή; άπ' εδώ και λίγες μέρες τήν έβγαλα.

Δέν πρόφθασε όμως νά τελειώσει τήν κουβέντα του, και νάσου ένας παλαιός μακαντάσης που άκουε τά λόγια μας και είχε σκάσει στό γέλιο.

Ό Κωσταμπάρλας γύρισε, τόν είδε, κοκκίνισε, πειράχθηκε, αλλά και δέν μπορούσε νά κάμη τίποτε. Γιατί νομίζετε;

Ό μακαντάσης πρό ήμερών σκαλίζων κάτι παληογράμματα που άφησε ό μακαρίτης πατέρας του, βοήξε ένα προσκλητήριο γάμου του πατέρα του Κωσταμπάρλα που είχε ήμερομηνία Μάρτη του 1871.

Άργος, 25—4—919.

Δικός σου
ΑΡΙΤΗΣ

* * *

«ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ»

Αγαπητέ μου «Νουμά»,

Άφού τόρα πειά γνωριστήκαμε καλά και τόσο εύροικά και φιλικά μ' έχουμε από ένα και μόνο γράμμα μου, παίρνω τό θάρρος και σοφ γράφω πόση αίσθηση μούκανε τό γράμμα του Νουμαδικού στό προ-

τελευταίο φύλλο σου, της 20 τ' Απριλίου. Δεν μπορείς να φαντασής τι τρανές για μένα αλήθειες είναι κεί μέσα σωριασμένες και τι επιτυχημένη που ήταν η λέξη «κλασική», δοσμένη για επίθετο στην ψυχή του δάσκαλου, που πολύ σωστά λέει ο Νουμαδικός, είναι κι η ψυχή του σχολειού.

Έδώ, στη Σύρα, τουλάχιστο, μ' όλη την εισαγωγή της δημοτικής γλώσσας στο δημοτικό, τα παιδιά δεν μπόρεσαν ακόμα να γλυτώσουν απ' αυτό το απέραντο πέλαος που λέγεται καθαρεύουσα... Και γιατί; Θα μ' ερωτήσεις! Μα πώς είναι δυνατόν να φτάσουν, τα δύστυχα, στο ήρεμο και πανευτυχισμένο ακρογιάλι της δημοτικής, όταν η μηχανή που για κεί τα οδηγεί είναι σκοριασμένη και δεν εννοεί ούτε να κουνηθεί, ούτε τουλάχιστο ν' αφήσει τη θέση της σε άλλη καινούρια και κατάλληλη! Πώς είναι δυνατό, το παιδί να ξεφύγει από το σφικτιοδέσιμο αυτό της σχολαστικότητας, όταν ο δάσκαλος δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να του μιλή σ' ε γλώσσα πολύ διάφορη από του βιβλίου του, και να το σπρώχνει με το ζόρι να κάνει κι αυτό το ίδιο! "Ένα γενικό ξεμασκάρεμα κι ένα τελειωτικό άλλαγμα στις μαριονέτες αυτές, που από χίλια μίλια μακριά μυρίζουν μισογυναικείο λιβάνι και μονχλιασμένες γραμματικές, να τί χρειάζεται!! Κι είναι τόσο θιαστικό το πράγμα, και προ πάντων για δώ στη Σύρα, που μαζεύτηκαν όλα τα καθαρευουσιάνικα ξόανα, που ένα γογγόρο κι αμερόληπτο σκούπισμα θα ήταν το μόνο μέσο να γλυτώσουμε κι εμείς κι οι μικροί απ' αυτόν τον εφιάλτη που λέγεται «ΔΑΣΚΑΛΟΣ».

Δική σου για πάντα

Σύρα

GRAZIELLA

κ. Μολ. Γιάννενα. Οι στίχοι σου θέλουν κομμάτι δούλεμα. 'Η Μπαλλάντα του Γκαίτε έχει μεταφραστεί, ώστε για να δημοσιευτεί καινούργια, πρέπει να είναι καλύτερη απ' την παλιά. Έκείνα τα «γύροι φέροι, τα φέροι και τα παίροι» χτυπούν κάπως άσκημα. — Φιμ. Από τα ποιήματά σου δε λείπει ποίηση. Οι στίχοι όμως είναι ελαττωματικοί. Αν προσέξεις στο τεχνικό μέρος, θα γράφεις μιά μέρα καλά. — κ. Άρ. Νιχώρι. Απόμα δυσκολευόμαστε. Μα και ο στίχος σου δεν είναι δίχως λάθη. Απόφευγε ρίμες σαν την καταβόθρα με τη μόχτρα. — Θ. Σ. Δημ. 'Ανάπλι. Έχει γίνει παρεξήγηση του σοσιαλισμού. Ο Fava θα κάνει καλά να γράφει τις ιδέες του πεζότερα. Γιατί η Comparaison n' est pas raison. Να μη ξεχνάμε πως όλοι είμαστε το ίδιο λουλούδι, να ποθούμε όλοι. 'Ακακίες ή καλύτερα κακίες, ώστε η αλληγορία είναι στη βάση της λαθεμένη. 'Η αλληγορία άλλως τε είναι πολύ παλιά ποιητική μορφή. — κ. Α. Άρφα. Γιατί να χαλνᾷς το σηκώτι σου δίχως λόγο; Δε βαριέσαι! — κ. René. Το επίγραμμά σου μᾶς ἄρεσε ἀφοῦ, καθώς βλέπεις, το δημοσιεύουμε εδώ. Στείτε μας κι' άλλα.

ΣΤΟ ΝΟΥΜΑ

Ἐλεύθερο σὲ θέλουμε μαζί μας πάντα νᾶσαι,
μὰ «Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα» τί ὁμορφα δηγᾶσαι!

René

κ. Ἀγγελό Μύρτο Ἀργος. Ἀρκετὰ καλογραμμένα, μὰ τὰ θέματά τους πολὺ ρομαντικά. Δοκίμασε σ' ἄλλα. — κ. Στ. Σκ.

κ.λ.π. Οι στίχοι σας θέλουν περισσότερο δούλεμα. Ἄν ἔχετε ἄλλα καλύτερα, μᾶς τὰ στέλνετε καὶ θὰ δημοσιευτοῦν. —

— κ. Μ. Καρ. Δυστυχῶς, τὸ δεύτερο δὲν εἶναι καλὸ — κ. Μιχ. Βαρ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα. Ἡ «Μάννα» δὲ μᾶς ἄρεσε. — κ. Ν. Δέρ. Στείλε μας ἄλλα καλύτερα — κ. Ἄν. τρ. Τοῦ ρ. Δυστυχῶς δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὸ. — κ. Γερ. Καλ. Τὰ δεύτερα δὲ μᾶς ἄρεσαν καὶ τόσο — κ. Γ. Κουτ. Σμύρνη. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ θερμὸ σου καὶ φιλικώτατο γράμμα. Στείλε μας τίποτε γιὰ τὴν πνευματικὴ κίνηση τῆς Σμύρνης, μὰ σύντομα. Μᾶς κατασυνένησαν καὶ τὰ θεοῦ σου λόγια γιὰ τὴ φυλάκιση τοῦ Τ... «δεκαπεντάχρονοι ἄγωνες γιὰ τὴν ἰδέα. γιὰ τὸ ζωντανάκι τῆς Ρωμοσύνης, δὲν μπορούσαν νὰ μὴν ἐχτιμηθοῦνε. Ἀπορῶ μονάχα πῶς δὲ σούγινε αὐτὴ ἡ τιμὴ νωρίτερα, πῶς δὲ σὲ φυλάκισαν προσηύχοντα. Κ' ὕστερα σοῦ λέε πῶς δὲν ἀνταμείβονται στὴν Ἑλλάδα οἱ πραγματικὲς ἀξίες! ... Ἐσὺ μπήκες στὸ ἀθάνατο νεοελληνικὸ Πάνθεο μὲ τὴ φυλάκιση σου — στὸ Πάνθεο ποὺ παίρνουν, γιὰ παράσημο, ὁ Σολωμὸς κ' οἱ Ἑφτανησιῶτες τὴν καταφρόνια, ὁ Ψυχάρης καὶ ὁ Ἑφταλιώτης τίς βροσιὲς καὶ συκοφαντίαι, ὁ Παλαμᾶς τὴν προσωρινὴ ἀπόλυση καὶ τοὺς προσηλακισμοὺς, ὁ Καμπύσης καὶ ὁ Κρησιτάλης τὴ φθίση, ὁ Παπαδιαμάντης τὴ φτώχεια, ὁ Ροῖδης τοὺς ἀφορισμοὺς ὁ Λασκαράτος τὴν καταδρομὴ, ὁ Μαβίλης τὸ αἷμά του στὸ Δίσκο... » κτλ. κ. Graziella. Δὲ μᾶς δίνεις τ' ὄνομά σου καὶ τὴ διεύθυνσή σου; Θέλουμε νὰ σοῦ γράψουμε ξεχωριστά.

ΚΑΠΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΜΕΞΗ

„ΠΥΡΣΟΣ“

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Διευθυντής: ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Ἡ «Πυρσός» εἶναι τὸ φιλολογικὸ ὄργανο τῶν νέων. Βγαίνει κάθε μῆνα καὶ πουλιέται σ' ὅλα τὰ κώσσια καὶ τὰ κεντρικώτερα βιβλιοπωλεῖα 1 δρ. τὸ τεῦχος. Ἡ συνδρομὴ του εἶναι 8 δρ. γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. γ. 10 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΙΝΕΤΕ
ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ - 1901 - ΤΟΥΤΑ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ" ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Ἡ κ. ΓΕΩΡΓ. Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ (Συννοικία Ἀγίου Γεωργίου ἢ Ντιμπέρ Σοκάν ἀριθ' 16) εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ δεχτῇ τὴν ἀντιπροσωπεῖα τοῦ «Νουμά» στὴ Σμύρνη καὶ στὴν Ἀνατολή. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ γράφει συνιτρομητῆς, νὰ πληρῶσει συντρομὴ ἢ νὰ δημοσιέψει ἀγγελία στὸ «Νουμά», ἄς συνεννοηθεῖ μαζί του.